

Jak Šlupka a Buby hlídali vajíčka

Na druhý den Šlupka hned zrána přiběhla k Bubymu, že si půjdou hrát ven, aby ho naučila vyznat se v lese. Ale Buby chtěl nové kamarádce napřed ukázat svůj poklad. Vytáhl zpod postele velkou, trochu ušmudlanou knížku a nábožně ji otevřel na zemi.

„To je kniha pro lidi,“ vysvětloval, „proto je tak veliká. Tatínek ji jednou našel pod lavičkou v parku. Jmenuje se Průvodce přírodou.“

Šlupka vyvalila oči! Něco takového ještě nikdy neviděla!

„To je krása!“ vydechla okouzleně. „Ty obrázky jsou jak živé.“

Ty obrázky jsou
jak živé.

Buby se spokojeně usmíval. On věděl, že Šlupku ohromí. Listoval v knížce a ukazoval různá nakreslená zvířátka a ptáky, a dokonce uměl přečíst, co je pod obrázky napsáno.

Šlupka nadšeně vykřikovala: „To je křeček! A tohle jezevec! Ten bydlí u tří jedlí v noře a je ve dne pořád zalezlý. A tohle je kanec,“ ukázala na další obrázek.

„To je prase divoké,“ opravil ji Buby.

„To jo a taky divočák, chrochtá a funí, až z něj jde strach. Já se mu radši vyhnu,“ mudrovala lesní elfinka Šlupka.

„Tady píšou, že prase divoké se rádo válí v zabahněných kalištích a na prameništích potůčků,“ důležitě četl Buby text pod obrázkem.

„To je úplná pravda,“ přikývla Šlupka, udivená, jak to můžou v té knížce vědět. „Nahoře u pramene našeho potoka se náš kanec hrozně rád vyvaluje v blátě.“

KŘEČEK

JEZEVEC

PRASE DIVOKÉ

